

været Tilfældet. Denne Eksport har, som jeg siger, ret store Begyndelsesvanskeligheder at kæmpe med, og det er ud fra denne Betragtning, jeg tillader mig at spørge den højtærede Trafikminister, om han vil medvirke til, at Kartofler kommer i samme Fragtklasse som Sukkerroer. Jeg mener, at dette er en rimelig Fordring, og tror, at Privatbanerne i saa Fald vil følge i efter og ogsaa nedsætte deres Takster.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var bekymret for vor slette Handelsbalance. Paa dette Punkt er jeg enig med ham, ogsaa jeg er meget betænkelig derved, og jeg har udtalt mig om dette Forhold for ikke saa længe siden i en Høstberetning, jeg skrev. Jeg paaviste der, hvad der er en Kendsgerning, at Landbruget har en Overskudsudførsel af 3—400 Mill. Kr. Men det forslaar endda ikke, og der er i og for sig noget mistrøstigt i, at trods en god Høst som den, vi har haft i Aar, skal Aaret alligevel i sin Helhed slutte med et Underskud paa Handelsbalancen. Det er rigtigt, at for at faa Balance skal man skaffe forøgede Indtægter. Dette kan ske eller dog fremhjælpes noget ved, at man fremmer en Eksport af Kartofler, som jeg nævnte før. Men samtidig dermed gælder det om at undgaa unødvendige Udgifter. Det gælder om at spare. Vi fik i Aar igen det ærede Medlems sædvanlige Foredrag om Ukrudt og, hvad dermed hænger sammen, de danske Landmænds Uduelighed til at bekæmpe Ukrudtet. Det er et Foredrag, vi er vante til at høre, og man faar derved Lejlighed til at erfare, med hvilken Sagkundskab man kan tale om et Spørgsmaal, som man ikke selv har prøvet at arbejde med. Det er i Virkeligheden et langt vanskeligere Spørgsmaal, end man i Almindelighed tænker sig. Det kan jo nok være, som det ærede Medlem mente, at en Bekæmpelse af Ukrudtet vilde medvirke til en bedre Handelsbalance, men de 100 Mill. Kr., det ærede Medlem talte om, giver jeg nu ikke saa forfærdelig meget for; det er sikkert lidt overdrevent, saa mange Millioner bliver det ikke let at indvinde. Men forskellige Ting kan jo hjælpe paa Handelsbalancen. Det kan hjælpe at skabe nye Muligheder for Eksporten, som jeg nævnte før. Det kan ogsaa hjælpe at spare, thi det er sikkert en gammel Sandhed, at det er ikke ved de store Indtægter, man bliver velstaaende, men ved at holde Udgifterne smaa.

Det kan ogsaa hjælpe, at Stat og

Kommune er forsigtige med ikke at antage flere Tjenestemænd end allerhøjest nødvendigt, saa at de flest mulige Hænder bliver anvendt til produktivt Arbejde i egentligste Forstand. Men naar man ser, hvordan Tendensen er med Hensyn til Ansættelsen af Tjenestemænd, bliver man noget tvivlende i saa Henseende. Man ser paa Finansloven, hvordan Tjenestemændenes Tal Aar efter Aar forøges. Tager man blot en ganske enkelt Ting som Ansættelse af Postbude i København, saa er det jo saadan, at det Aar, der ikke ansættes 100, ansættes der 50. I Aar ansættes der vistnok ca. 50 nye Postbude. Dette er en Fare, for vi ved jo, at Organisationerne presser paa for at faa mange Tjenestemænd ansat, de overordnede Bestillingsmænd er ogsaa interesserede heri, og saa gaar Møllen. Socialdemokraterne vil ikke holde igen i saa Henseende, jeg har Indtryk af, at de Radikale ikke ret godt tør, og naar saa Venstre ogsaa tier stille, gaar Møllen godt. Jeg er saaledes ikke enig med det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), naar han mener, at vi har for faa Tjenestemænd ved Statsbanerne, eller i hans Anke over, at der spares for meget. Det er noget, der gentager sig, hver Gang Statsbanerne er ved at give en nogenlunde ordentlig Forrentning af de Kapitaler, der staar i dem, at saa raabes der op over alle Grænser om det forbandede Sparesystem. Det har vi set før. Det hørte ganske vist op, da vi kom ned til, at Statsbanerne ikke en Gang betalte Driften, men saa snart Forholdene forandres, og Banerne giver en Smule Rente af de mange Penge, har vi igen Raabet om dette elendige Sparesystem. Det ærede Medlem fra Fredericia krævede mere Mandskab og større Fritid for Mandskabet. Jeg vil spørge ærede Medlemmer, om de egentlig har Indtryk af, at der er for faa Tjenestemænd paa Stationerne og paa Linierne, eller at de overanstreges med Arbejde. Det tror jeg ikke. Der er nævnt et Tal, som jeg ikke har set modsagt, nemlig at der her i Landet, naar alle Tjenestemænd regnes med, er ansat ca. 50 Mand pr. Banemil. Hvis man vil sammenligne det med andre Landes Jernbaneforhold, tror jeg, vi paa dette Omraade er en meget flot Nr. 1. Det overordentlig stærke Kapital, der er om at komme ind ved Statsbanerne, tyder jo heller ikke paa, at det er slette Kaar, der bydes. Er der enkelte, der har for lang Arbejdstid, det vil sige Tid, de skal være til Stede, kunde man udmærket lade dem skifte med andre.